

Takt 7

Bluesongo

Vejret var hysterisk og vejbanen våd. Bilen rullede som en spand i en storm. Den forlod vejen og lagde sig til rette inde i nogle buske.

Minutterne gik. Benedicte kunne langsomt åbne øjnene. Der gik lidt tid inden hun forstod at hun var iført rustning. I den ene hånd holdt hun en mosegris. Den anden knugede hårdt om et stetoskop.

Hun så ud af vinduet. Det lilla bjerg var i virkeligheden et højhus og rotten på himlen kun en sky. Jeg er ikke bindegal, tænkte hun og mærkede hvordan hesten under hende blev nervøs. Hun trak i tømmerne og hørte et højt brag. Et panorama-vindue i en villa var blevet suget ud af en reflekterende orm på 20 meter. Benedicte sad ubevægelig på en træstub. Med glassplinter hvirvlende om det løftede hoved sejlede kæmpeormen nærmere. Den rakte hende en vaffelis og hun begyndte automatisk at spise.

- Er du en rigtig kvinde, spurgte ormen og rullede en cigar.

Benedicte følte kulde i kroppen.

- Er der andre?

- Der er mange andre, sagde ormen og tændte.

- Hvor mange?

- Vil du tro på tallet 1700?

- Hvis det er rigtigt.

Ormen begyndte at blande et spil kort. Den nøs. Cigarrøg.

- Kan du elske?
 - Jeg elsker det, sagde Benedicte.
 - Har du værdi?
 - Nej.
 - Er du værdiløs?
 - Jeg er ubetalelig
- Ormen havde fået nok af den listige slibesten og sneg sig uset hen til den næste villa for at suge.
- Bussen holdt stille og Benedicte gik op. Hun rakte tunge til chaufføren der hilste igen. Hun følte sig fræk og rød i hovedet. Hun fandt en plads ved siden af en ældre dame med et søm i panden. Damens slør var viklet ind i sømmet og hun sad og forsøgte at få det fri.
- Nu skal jeg hjælpe, sagde Benedicte og drejede sig for at kunne komme til.
 - Fjern dine beskidte hænder eller jeg myrder dig, skreg den gamle og Benedicte stivnede. Den gamle tumlede videre med sløret, men fik det til sidst på plads.
 - Har du talt med ormen, råbte hun og Benedicte så sig forskrækket om. Ingen andre i orkestret havde bemærket noget. Blåserne drømte om kolde øl og violinerne holdt øje med hinanden.
 - Har du talt med ormen for fanden, skreg den stegte søhest igen. Benedicte slap det første det bedste ud af munden.
 - Er ormen din kæreste?
- Strygerne begyndte at stemme.
- Vi ses ind i mellem, gnakkede det besømmede kvin demenneske.
 - Vi har fælles interesser,
 - Er det mon raseri og dårlige venner?
 - Hvad med dig selv. Du har kun sex i hovedet.
- Hvor fanden kan hun vide det fra, tænkte Benedicte.
- Jeg kan også godt lide musik.
 - Er det ikke kun fordi du kan lide at danse?

- Jo..

- Og du kan lide at danse fordi det kan føre dig i ..

- ..seng, kom Benedicte til at sige og rejste sig for at finde et toilet. Hun faldt over trækbasunens ene fod og landede i noget lignende en drømmeseng på savannen. En zebra stod med siden til og hun kunne mærke dens ånde. Pyhhh. En løve slog med halen og talte på klør.

Zebra eller abe?

Benedicte tog ladegreb på sin riffel og skød ind i den ene drømmesengsstolpe. Zebraen snøftede og løven trak sig tilbage. Sengen løftede sig fra jorden og faldt flere gange hårdt ned på jorden. Tolvte gang var den smadret og Benedicte måtte finde sig et andet sted at ligge.

Hun noterede sig at hun befandt sig i en jet 10 kilometer over Atlanten. Stewardessen bøjede sig ind over hende og trykkede en koldpresset kiwi (fuglen) ned i en kop kaffe.

- Vi har ikke mere likør.

- Har du vinger?

- Jeg skal hente nogen til Dem. Ellers andet jeg kan bringe?

- En brandslukker, en redningsvest og en mobiltelefon.

Benedicte brød sig ikke om at flyve.. øh, sejle i en speedbåd. Vinden piskede i ansigtet og skumsprøjt klattede hendes tøj. Ved roret stod en underskøn solbrunet mandlig model i små badebukser. En noget mere fornuftig drejning, nåede Benedicte at tænke inden den skønne mand hev en kaffemølle frem fra lommen. Benedicte var fascineret af hans bevægelser og kunne ikke tie stille.

- Træner du?

Manden så på hende med røntgenblikket.

- Hvert sekund af mit liv.

- Hvad træner du til, spurgte Benedicte.

- Til at blive et bedre menneske, sagde manden med det stærke blik.

- Nå, det var da noget, kom Benedicte til at sige. – Hvordan bliver man det?

- Ved at forstå og derfor tilgive.

- Det lyder da nemt. Hvad gør man?

Manden var nu færdig med cacaoen og begyndte langsomt at spidse en blomsterpind.

- Jeg kan se og forstå din smerte og derfor tilgive din arrogante holdning. Når bunden gør ondt bliver man på overfladen.

- Tak skal du have, sagde Benedicte og skred en tur i parken, hvor duerne nedstirrede hinanden. Der var slået nogle huller i forsvaret som Benedicte forsøgte at dække med chokolade og is fra den lille kiosk ved bådhuset. Efter fire nougatdjævle var hun færdig og måtte sætte sig på en bæk i noget der mindede om et museum. Et nyklasisistisk rum med en søjlegang hele vejen rundt. Fra store ovenvinduer vættede lyset ned og trængte ud mellem søjlerne. De lyse marmorfarver bragte fred til Benedictes sind.

Måske testamentere sin gravsten til naboen?

En lille pige nærmede sig i en sky af gulgrønne frøer. Pigen var ikke helt bevidst om frøerne. Kun hvis en kom for tæt på ansigtet slog hun med hånden. Skyen og pigen stod stille. Benedicte lyttede som aldrig før. Utrolige toner fra tusind frøstruber. Pop, rock og klassisk i fantastiske nye kombinationer. Benedictes dansefødder begyndte at vrikke. Men så fik hun øje på pigens ansigt. Ansigtet var uhyggeligt udtryksfuldt. Store menneskelige tragedier trak hen over den unge hud. Mundvige og øjne i harmonisk samspil med øjenbryn og hovedstilling.

Tab og svigt. Tomhedens længde. Menings løshed.

- Hvordan går det, Benedicte?

Stemmen var en overjordisk sopran og flød ubesværet med den øvrige musik i skyen.

Benedicte måtte arbejde 15 minutter i et stenbrud for at kunne svare.

- Det går fint, sagde hun og mærkede regnelærerinden fra tredje niveau hende i øret "for sjov".

- Du lyver. Du lyver, sang skyen.

- Er der ikke et andet sted du hellere ville være, lød sopranen og prøvede at smile, men det endte med en stor naturkatastrofe. Mange døde.

Inden Benedicte kunne nå at forkaste sin første idé, stod hun og ventede på at præsentere sig selv for publikum i en wet-T-shirt-konkurrence på en strand på Hawaii. Hun hørte publikum juble og nu var det hendes tur. En mand kastede en spand med vand på hende og hun gispede af chokket. T-shirten klæbde omgående til hendes krop og hun så ned på sine bryster, der var fuldt synlige. Hun mærkede et let skub på skulderen og hørte en lollipop sige:

- Give them hell.

Benedicte følte blodet pumpe rundt i kroppen og blev noget irriteret da hun nu sad i sin lange kjole på en trappesten. Den lille gade var tom. Bag sig hørte hun døren gå op men kunne ikke nå at flytte sig før en grøn hund på skøjter var ude på gaden. Den gøs og så på hende med sine gule øjne.

- Hvad venter du på, gøede den og udførte en perfekt og yderst elegant pirouette.

Benedicte blev tom. Spørgsmålet lammede hende og fyldte hende med frygt. En ged ramte asfalten 50 meter oppe ad gaden med en svampelignende lyd. Formodentligt kastet ud af et fly. Geden rejste sig og rystede med hornene. Den fik øje på en dåse og begyndte at losse til den. Hårdusken svajede og de enkelte hårstrå fandt sig til rette i en frisure fra 1. verdenskrig. Den eneste tanke der stod frem i Benedicte var et ønske om at være en lille viol på en bjergside ingen kunne nå.

- Jeg venter på at dø, stammede hun og fik det noget bedre.

Hunden snurrede rundt i elegante figurer, men faldt ved de ord. Den så utålmodigt op på hende fra sin udstrakte position.

- Jo mere du ønsker jo mere vil du drømme.
- Jeg har ingen ønsker, forsøgte Benedicte sig.
- Vås. Du klynker. Du skulle have nogle pisk, sagde hunden og skrev under på en tour-kontrakt.
- Jeg ønsker mig kærlighed.
- Kan du se den når den er der?
- Måske. Ved du hvad kærlighed er?
- Ja.

Benedicte ventede, men hunden var i færd med at stemme en koklokke. Da lyden var OK trak den på skulderne og susede op ad gaden forbi den tingumlende ged.

Rundt om hjørnet.

Benedicte så efter den, men så gled en limousine ind til kantstenen og bremsede overbevisende. En mand i smoking sprang ud og rakte efter hendes hånd.

- Mit navn er Jasper.

Han ledte hende hen til bilen og med hans diskrete berøringer kom hun ind at sidde på en nem og behagelig måde. Jasper satte sig ved hendes side og trykkede på en knap på væggen. Bilen satte i gang. To glas champagne hang i luften og de skålede.

- Hvem er du, spurgte Benedicte.
- Jeg er din drøm. Behagelig håber jeg?

Jasper smilede med sit gode udseende. Benedicte blev varm i fingrene. De brændte mod den tynde stilk på glasset. Champagne og Jasper? Er det min drøm?

Hurrl.

Benedicte begyndte at føle tvivl og hurtigt blev Jasper ældre. Han mistede meget af håret og fik mave.

- Jeg elsker dig, savlede han.

Bilen var nu en Lada og champagnen fra Netto. Jaspers hænder greb efter hende og hun skreg. Skriget løftede hende op fra sædet. I timer svævede hun over Københavns havn i cirka 200 meters højde. Hun fløj langs de kendte gader og nød parkerne.

Periodisk tænkte hun på at finde et ønske, hun kunne bruge som mål for sit liv, men hver gang blev tankerne som myrer der lige er blevet forstyrret af en pind. Måske skal jeg slet ikke tænke? Måske skal jeg bare føle efter? Hun følte omhyggeligt efter og fandt intet andet end sult. Hun dykkede ved et shawarmahjørne. De svedne rester af en ko snurrede på spiddet og Benedicte prøvede at se væk.

- Træk mig lige i fingeren, sagde den brune mand.

Benedicte gjorde det.

- Du skal have en foldet plæne med ligrester og kompost.

- Det lyder lækkert, sagde Benedicte.

Hun fandt en stol og et campingbord og satte sig i en klat chilliolie. Heldigvis nåede hun inden at skifte til et par smudsbukser, der omgående sugede klatten op. Så skiftede hun igen. Denne gang til samisk festtøj. Maden ankom. Den brune mand tog et kort frem af lommen og begyndte at læse med høj og klar stemme.

- Når et springvand trækker UFO'er til sig, er det et gode for alle mennesker. Nogle ure går præcist. Du går om lidt. Bavi aner har flere koner. Fra nu af bør fodnoter stå i toppen. Smager den dig?

Benedicte havde tårer i øjnene og stærke lammelser i halsen af chillien. Skidragten strammede og gnavede. Nu vil jeg til Bali, tænkte hun og sad så i et bastskørt på en strandcafe. Ude på stranden kastede to blæksprutter 7 madpakker mod hinanden. Foran hende rejste en tropisk drink sig op og hun greb glasset med begge hænder. Et féansigt trådte frem i farver på glassets yderside. Hun åbnede munden, men Benedicte var hurtigere.

- Hvis du ikke er sød, så drikker jeg.

Feen bevægede sin rosenmund og svarede med en æterisk hvysken.

- Drik bare. Jeg bor ikke i glasset. Jeg bor alle steder og ingen steder. Jeg er kun til når nogen har brug for at digte.

- Jeg kan ikke få hat til at rime på kat, men en god dagdrøm er dejlig. Kan du give mig en?

Benedicte drak en stor slurk, mens feen tænkte .

- Hvad med hage og kage, hviskede feen og grinede barnligt.

- Har du noget til mig ellers...

- Du skal prøve at forestille dig den fred et menneske får når alt lykkes. Se dig selv med familie og karriere. De sunde søde børn. Den kærlige mand, der læser dine ønsker. Din mor der bliver en hjælpsom og venlig dame med respekt for dit liv.

- Den har jeg prøvet, sagde Benedicte.

- Det ved jeg godt. Min fantasi er ikke bedre end din.

- Hvad skal jeg så med dig?

- Hvad skal jeg med dig?

- Farvel, hvædede de i kor.

Benedicte sad i baren på et af de store hoteller og hørte pianisten spille alle de gode gamle.

- Hvor meget?

En ældre herre med gråt hår og dyrt jakkesæt så ned ad hende.

Benedicte kiggede med. Lårkort luderudstyr. Tjah, tænkte hun, hvorfor ikke.

- Fem, sagde hun og smilede.

- OK, skal vi gå op.

Den hev i moralen og Benedicte gik i kirke. Fire drengekor øvede oppe ved alteret ellers var der tomt i det store rum. Benedicte troede nok ikke på Gud, men elskede kirkernes ro. Nu mangler der bare at Jesus begynder at sige noget. Men træansigtet var tavs. Hun så op på orgelet. Piberne bevægede sig som stempler i en V-12 motor og rækværket formede en sinus - kurve. Hun tog en salmebog og ledte efter steder. Hun fandt et hvor Gud taler til Moses.

- Dit referat er noget rod. De ti punkter du omtaler var i virkeligheden kun otte. Kan du forklare det?

Gud trak vejret lidt for dybt.

- Af hensyn til formidlingen har det været nødvendigt. Jeg håber det er i orden, sagde Moses og drejede en finger rundt i skægget. Som altid savnede han noget at sidde på under disse samtaler.

- Så OK da. Men så må vi tale om det ved 2. udgave.

- Gud er vis, sagde Moses og slap skægget.

Benedicte lagde bogen og følte et hårdt stik i armen. Hun så til venstre på en menneskestor myg med snablen inde i hendes kød. Det var ikke ubehageligt. Faktisk gad Benedicte ikke flytte armen. Men det var noget flabet.

- Hvad laver du, spurgte hun?

- Jah tnaer li nonh centilidder. Jah ar igge bist i 3 dahe.

- Det kan man da ikke.

- Dnet udsavvn r sværdd a bevize.

Mindst 2000 øjne kiggede ned på snablen der pulserede for hvert pump. To af disse øjne tilhørte Benedicte. Jeg kan ikke røre mig og den myg er ved at suge mig tør, tænkte hun. Hvad skal jeg gøre?

- Hvor meget blod skal du have.

- Zirga nogh.

Jeg må væk. Tænk på noget rigtigt rart.. Nej! Ikke den. Stop. Hun holdt vejret, men så kom den alligevel og hun gik nu på en hospitalsgang i hvid uniform. Langs væggen lå hjerter i krampe og luften bar de døendes lugte.

På en madras lå en ældgammel plettet klo og kradsede i lag net. To kuløjne med kranium kaldte på Benedicte. Næsen var dæk - ket af en lille rød klovnebold. Et eller andet fik Benedicte til at indse at den ikke skulle nævnes.

Det var sværere at se bort fra en tatovering af præsident Nixon på halsrøret. Selvom billedet foldede i det lodrette plan var Nixons ansigt genkendeligt. Når mumien trak vejret gjorde Nixon det samme.

Uhyggeligt.

- Åh, jeg må tale med dig!

Kloen greb i luften og Benedicte tog den i sin hånd.

- Hvad vil du sige, spurgte Benedicte med et stigende ubehag.

- Jeg skal lige finde på noget først.

Benedicte snøftede og den gamle kone begyndte. Bolden og Nixon bevægede sig. Når konen bøjede sit hoved så det ud som om Nixon fik bolden i nakken.

- Mit liv har været en fiasko. Jeg har spildt tiden og har intet tilbage.

Den var tung, men Benedicte havde selv en mor.

- Har du nogen børn?

- Måske.

- Ser du dem aldrig.

- Kun ved fødslen.

- Har du været gift?

- Ja. Ja. Ja og Ja har jeg sagt i kapellet.

- Noget godt må der have været. Alle har gode minder.

- Nu skal du høre min pige. Jeg har fundet 3 ting der har givet mit liv værdi. Mode, sprut og sex. Og det er altså svært at skaffe her på gangen.

Bolden snurrede og Nixon rystede på hovedet. Men så sad hun stille.

- Måske kan jeg ikke nyde det mere..

Benedicte kunne godt se det svære i at skaffe mode og sex, men sprut burde kunne lade sig gøre. Hun så sig om og ganske rigtigt stod der en minibar ved siden af defibrillatoren.

- Må jeg byde dig på en drink?

- Gider du at lave en Dry Martini?

- Sågerne frue.

Benedicte ventede til et par tvillinger havde passeret. Måske er de trillinger med en meget stor sorg i livet, tænkte hun og miksede en kande. Den gamle drak yndefuldt men tæt af glasse t. Når hun sank skreg Nixon på Gud

- Det var noget af det, sagde Benedicte beruset af succesen og vendte sig mod en designer. Han svansede nærmere og betragtede problemstillingen.

- Vi er dybt inde i et katastrofeområde, hvinede han. – Her kan kun blive tale om førstehjælp.

Han så sig hurtigt omkring.

- Nu har jeg det, sagde han og snappede en blå plasthætte fra en vogn. Med en saks klippede han en lang spiral ud og bandt den om panden på det tørre kranie. Alle på gangen kunne se det pyntede og en halv time efter gik mange med blå plastpandebånd. Resten ledte efter hætter.

- Nu til det sidste, sagde Benedicte.

- Uhh, sagde skelettet.

Hun hviskede noget i Benedictes øre. Benedicte nikkede og trådte tilbage, mens Clark Gable klædte sig af og krøb op under dynen. Som mors pige vendte Benedicte sig om, men hun kunne ikke lukke ørene og lydene af vellyst og nydelse dominerede miljøet. Det sluttede med et langt krageskrig og Gable spadserende ned ad gangen i godt humør.

- Pye-ha. Det var godt. Er der mere Martini?

Selv Nixon smilede.

- Ha' et godt liv, sagde Benedicte og var væk inden hun blev klar over betydningen af sine ord. Nu må det vist snart være min tur, tænkte hun. Hvad skal det være?

Benedicte stod nu på en australsk slette og så to strudse løbe forbi den nedgående sol. Den ene struds havde et flag om halsen med teksten "adlyd din frygt". Den anden løb i golfsko. Bag sig havde hun en landrover fyldt med en aboriginal ved navn Toby. Han sprang ud af bilen og gav sig til at diskutere oprindelsen af moral.

Måske skulle jeg spørge, tænkte Benedicte.

- Hvordan beholder I krusningerne i håret?

- Det er desværre en stammehemmelighed, sagde Toby.

En hemmelighed. Det var for meget.

- Bruger i fuglefedt?

- Nej, det gør vi ikke, sagde Toby og smilede.

- Hvad så med krokodillemøg?

- Heller ikke.

Smilet var ved at stivne på Tobys ansigt.

- Jeg ved godt jeg ikke skal spørge, men jeg er bare så nysgerrig.

- Det forstår jeg godt, sagde Toby og nikkede venligt.

- Bruger I varme træpinde?

Toby sukkede og satte sig ned i en lænestol.

- Ok da, så får du historien. Ser du for mange år siden sad en lille dreng ved floden og legede med en nød. Han glædede sig til aftenens krøllefest. Hele stammen smurte håret ind i mudder og drejede det rundt i små ruller. Når det var tørt spiste man gris resten af natten. Den aften var fuldstændig som de andre år. Bortset fra en ting. Lige før høvdingen skulle erklære mudderet for tørt oplystes himlen af et uendeligt stærkt og smertende lys. Alle så ned og så kom det andet store glimt. Da stammen vaskede mudderet af sad håret fast i krus. Siden da har mennesker båret kruset hår.

Nå, da da. Er der religion bag, tænkte Benedicte.

- Vil du have en strudsesandwich, spurgte Toby.

Jeg vil have en tur på et museum, tænkte Benedicte så sad hun i en gammel sofa på den Hirschsprungske Samling i Stokholmsgade. Hun stirrede intenst på en meget rød ko i et auguststøvet landskab. Da hun omsider kiggede væk dansede en grøn ko for hendes øjne. Hun rejste sig på det knirkende gulv og trådte hen over liget af en Pave. I de andre sale var gulvene dækket af stile fra landets 5. klasser. En kustode nærmede sig med en saks og et listigt smil. Han rakte saksen frem mod Benedicte og så indsmigrende på hende.

- Frøken. Jeg kunne vel ikke få Dem til at klippe et lille hul i

det maleri.

Kustoden pegede på et nationalklenodie.

- Det gør jeg gerne, sagde Benedicte og klippede løs. Hun havde regnet den ud. Kustoden derimod blev hvid i ansigtet. Med lyden af mumlende bønner stak han af. Det var første gang saksetricket havde virket og nu skulle der vist fortælles i vagtstuen. Benedicte slap saksen og sprang ud fra klippen. Hun borede sig ned i et selskab i udkanten af Hornbæk. En stor villahave med middag for 20. En kvinde i sølv holdt tale.

- Det er ganske vist min mands fødselsdag i dag, men jeg synes nu også at jeg bør nævnes. Jeg har da haft alt besværet med at bestille varer og catering.

- Ja, du har, sagde de andre.

- Og jeg har ordnet indbydelserne og købt gaver.

Damen i sølv strålede over sin indsats.

- Ja, du har ordnet det hele så flot, sagde de andre.

- Og jeg har da også snart fødselsdag.

- Tillykke, tillykke, råbte de andre.

Benedicte så sig om efter manden. Han stirrede direkte på hende og smilede. Hans varme øjne erobrede hende og hun gik hen og satte sig på hans skød. De kyssede længe, mens hans kone talte videre om indretningen af huset. Benedicte nød hans aftershave, men så fik hun øje på en hånd der kom ud af villamuren. Den vinkede hende hen til sig og da Benedicte kom nærmere så hun to små børn sidde på græsset og slå løs på hinanden.

- Hov, hov, sagde Benedicte. – Hvad er der galt?

- Hun fremturer med sine ulogiske påstande, sagde den lille dreng og løftede en skovl.

- Han forstår kun matematik, sagde pigen og stak med sin rive.

- Hvad skændes I om, spurgte Benedicte og satte sig på hug.

- Hun påstår at jeg ignorerer hende, mens jeg i virkeligheden er optaget af at skaffe sand.

- Hvad skal jeg med sand, hvis jeg ikke har nogen at lege med.
Sand kan jeg selv skaffe, fnøs den lille prinsesse.
- Uden sand ingen leg, sagde drengen og troede samtalen var slut.
- Vi kan da lege noget andet. Vi kan lege kærester.
Den lille dreng slap skovlen og kastede sig over hende.
- Det ved jeg godt, hvordan man gør, sagde drengen. – Mor og onkel Bob viste mig det i morges.
- Pas på riven, sagde Benedicte, men for sent. Drengen skreg og pigen hylede.
- Jeg henter noget sand, sagde drengen og trak af sted med sin skovl og sin spand.
- Ih, hvor er han besværlig, sagde pigen og rystede håret.
Benedicte gøs ved denne oplevelse. Uhyggeligt, måske er det genetisk, tænkte hun. Jeg må spørge B.B. King.

BENEDICTE: Hvorfor er mænd og kvinder så for skellige?

B.B. King: Jeg tror der er tale om to arter. På den baggrund er lighederne forbløffende. Måske er der ligefrem tale om parallelle livsformer, der har valgt at samarbejde på et meget tidligt stadie af livets udvikling.

BENEDICTE: øh.. Jeg mente nu mere hvorfor de opfører sig så forskelligt.

B.B. King: Det hele hænger jo sammen. Men spørger du ikke om noget andet? Nemlig hvad du kan gøre ved det?

BENEDICTE: Det var nok det jeg mente.

B.B. King: Du kan skaffe dig indsigt i det andet køns følelser som er baggrunden for deres tanke-måder. Du kan derefter vælge at forsøge at ændre det andet køn eller du kan vælge at acceptere forskellen og indrette dig derefter. Det sidste vil give kærlighed og fred.

BENEDICTE: Har du selv gjort det B.B.?

B.B. King: Siden jeg blev født har jeg iagttaget og analyseret kvinder. Jeg har nu en betragtelig viden, men må efter mange år endeligt konkludere, at jeg ikke fatter en skid.

Tilsyneladende ligegyldige ting får enorm opmærksomhed hos dit køn, Benedicte. Og store væsentlige områder berøres sjældent eller aldrig. Min værste indvending er Jeres konstante brok. Jeg har gjort alt for at gøre min kvinde tilfreds!

BENEDICTE: Ja, du synger et sted at du gav hende 7 børn og nu vil hun give dem tilbage

B.B. King: Det er desværre sandt.

BENEDICTE: Har du prøvet at give kvinderne det de i virkeligheden vil have?

B.B. King hvisker

B.B. King: Mener du bank og kølle?

BENEDICTE: Nej, det gør jeg bestemt ikke.

B.B. King: Hvad er det så?

BENEDICTE: Det skal du jo gætte.

B.B. King: Lige netop. Hvorfor kan I ikke bare sige det?

BENEDICTE: Vi ved det jo ikke selv før vi prøver det.

B.B. King: Århh....

B.B. King holder sig på panden

BENEDICTE: Gæt hvad jeg har brug for nu!

B.B. King: En ambulance

En ambulance, tænkte Benedicte og var pludseligt tilbage i virkeligheden. Hun var kørt galt med bilen.

En redder kiggede ind ad den smadrede siderude.

- Har du smerter, spurgte han.

Benedicte havde ondt i brystet og knæene. Hun pegede og redderen nikkede.

- Hvad skete der, spurgte han og begyndte at få hende fri af selen.

- Bare jeg vidste det.